

Arrest

nr. 292 029 van 17 juli 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de L'Université 16/4
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat V. HENRION verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 2001.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 22 oktober 2020. Op 17 november 2020 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 20 oktober 2021 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal).

Op 15 maart 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtu origine te zijn. U hangt het soennitische geloof aan. U bent afkomstig van het dorp Shalatak behorend tot het district Mehtarlam, gelegen in de provincie Laghman. In 2007 verhuisde u met uw gezin naar Pakistan vanwege de onveilige situatie in Afghanistan. U woonde in Pakistan tot in 2016, toen uw gezin naar Afghanistan werd teruggestuurd vanwege vervallen verblijfsdocumenten. U ging in Pakistan tot de 8ste klas naar school, en in Afghanistan volgde u gedurende ongeveer 3 jaar koranlessen in de madrassa. Daarnaast hielp u uw vader op de landbouwgronden. Samen met uw ouders, vier broers en twee zussen woonde u in Shalatak.

Sinds 2018 volgde u lessen in de madrassa. Daar had u twee vrienden, [S.] en [E.], met wie u regelmatig samen at. Op een dag in 2020 vroegen ze u om naar de woestijn in Zambora te gaan om cricket te spelen. Eenmaal daar merkte u dat ze banden hadden met de taliban. Toen u de tweede keer naar Zambora ging brachten ze u tot bij mullah [A.]. Hij vertelde u dat uw twee vrienden als spionnen voor hem werkten en hij vroeg u om met dezelfde taak te starten. U antwoordde dat u nog nooit had gespioneerd en niet wist hoe dit werkte, waarop de mullah zei dat uw twee vrienden u alles zouden leren. Vanaf dat ogenblik kwamen [S.] en [E.] regelmatig naar uw huis om samen met u naar buiten te gaan. Na een tijdje vroeg uw vader waarom u zo vaak naar Zambora ging en verbood hij u om nog met die twee vrienden naar buiten te gaan.

Toen uw vrienden merkten dat u niet langer geïnteresseerd was, zeiden ze u dat u nog één keer moest meekomen om met mullah [A.] te praten. U zei tegen uw vader dat uw vrienden u niet met rust lieten en dat u een laatste keer met de mullah zou gaan praten. Uw vader lichtte echter de politie in over uw plannen. Wanneer u de volgende dag richting Zambora ging, zag u dat de politie in een gevecht met de taliban was terechtgekomen. U kon reeds van ver zien dat er een lichaam van een talibanlid op de grond lag. Toen u dit zag, besliste u om onmiddellijk naar huis terug te keren. Tijdens dit gevecht werd uw vriend [E.] door de politie gearresteerd.

Drie dagen na dit gevecht ontving uw vader telefoon van de politie, die hem zei dat iemand met de naam [E.] overal rondvertelt dat u als spion voor de taliban heeft gewerkt. Daarnaast werd u door de taliban beschuldigd van het doorgeven van informatie over hen aan de politie. Hierop stelde uw vader dat u problemen heeft met zowel de politie als de taliban, die u beiden van spionage beschuldigen. Eén of twee dagen na het telefoontje van de politie stuurde uw vader u daarom met behulp van een smokkelaar naar het buitenland.

U vertrok in juni 2020 uit Afghanistan. U reisde vervolgens via Iran, Turkije, Griekenland, Servië, Hongarije, Oostenrijk, en een aantal onbekende landen. U kwam tot slot in België aan op 22 oktober 2020. Op 17 november 2020 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in, waarbij u verklaarde minderjarig te zijn.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te zullen worden gedood door de taliban enerzijds en door de overheid anderzijds. Sinds uw vertrek zijn de taliban één keer bij u thuis langs geweest op zoek naar u en dreigden ze ermee om uw vader mee te nemen toen ze u niet konden vinden. Ook de politie kwam één keer langs op zoek naar u. De familie van [E.] is eveneens één keer langs geweest om zich op u te wreken en u te vermoorden. Hierop kreeg uw familie schrik en verhuisden ze van Shalatak richting Jalalabad, waar ze in een kamp verbleven. Enige tijd later hoorde uw familie echter dat de taliban in Jalalabad naar hen geïnformeerd hadden, waarna uw familie in augustus 2020 besloot om terug te keren naar Pakistan, waar ze nu nog steeds wonen.

Ter staving van uw aanvraag legde u volgende documenten voor: een kopie van uw Proof of Registration (PoR)kaart en een kopie van de taskara van uw vader.

Op 8 november 2021 ontving het CGVS vanwege uw advocaat opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Derhalve werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier merkt het CGVS op dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst merkt het Commissariaat-generaal op dat uw verklaringen met betrekking tot uw persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk zijn. Onwaarschijnlijkheden en incoherenties maken immers dat er geen geloof kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

Om te beginnen stelde u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u in de madrassa bevriend raakte met [E.] en [S.], met wie u regelmatig samen at (CGVS, p. 15). Op een keer, zo stelde u, namen ze u mee naar de woestijn in Zambora om cricket te spelen, toen u zag dat uw vrienden banden hadden met de taliban (CGVS, p. 15). Gevraagd hoe u wist dat uw vrienden linken hadden met de taliban, stelde u dat u het door had toen ze u de eerste keer, in het jaar 2020, naar mullah [A.] brachten (CGVS, p. 16). De stelling dat u pas na twee jaren ontdekte dat uw vrienden voor de taliban werkzaam waren, is evenwel zeer twijfelachtig (CGVS p. 21). U stelde in dit verband dat u niet op de hoogte was van wat ze deden, dat u samen at, maar geen verdere informatie bezat over hun bezigheden (CGVS, p. 17). Indien u daadwerkelijk reeds jarenlang met elkaar bevriend was en zij bovendien wisten wie u was en waar u woonde, is het echter zeer bevreemdend dat u geen enkel idee zou hebben over de bezigheden van uw vrienden. Bovendien botst deze uitleg met uw latere verklaring dat u voor de mullah moest spioneren vanwege het feit dat u die jongens al zeer lang kende en omdat zij spionnen waren voor de groepering (CGVS, p. 16). Deze bewering impliceert immers dat u op de hoogte zou zijn geweest van de werkzaamheden van uw vrienden voor de taliban. De onaannemelijkheid van uw beweringen op dit punt doen derhalve reeds twijfels rijzen over uw geloofwaardigheid.

Verder zijn uw verklaringen omtrent de inhoud van de u gevraagde spionageopdrachten vaag, beperkt en weinig concreet te noemen. Ter zake verklaarde u dat de mullah u vroeg om verder rond te hangen met uw twee vrienden en het werk van hen te leren (CGVS, p. 16). Gevraagd waarom de taliban u precies konden gebruiken voor spionageopdrachten, antwoordde u vaagweg als volgt: "Omdat zij wisten wie ik was, waar ik woonde. Ik was heel waakzaam met die personen.", hiermee verwijzende naar uw twee vrienden (CGVS, p. 16). Op de vraag welke informatie u voor de taliban zou kunnen vergaren, antwoordde u dat ze dit niet hadden gezegd, dat ze u persoonlijk gevraagd hadden om het werk van die twee anderen te leren en het algemene dingen betrof (CGVS, p. 17). Gevraagd op welke manier u dergelijke informatie moest verzamelen, stelde u nietszeggend dat u nog niet begonnen was en u op dat moment gewoon werd gevraagd om verder met die personen rond te hangen (CGVS, p. 17). Daarnaast stelde u niet te weten wat de taliban met die informatie wilden doen en gaf u aan hier niet naar te hebben gevraagd (CGVS, p. 17). Evenmin kon u concrete voorbeelden opnoemen van vormen van informatie die u moest verzamelen (CGVS, p. 17). Voornoemde verklaringen zijn dermate beperkt dat deze afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de door u beweerde eisen van de taliban.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd wordt door uw tegenstrijdige verklaringen omtrent het feit of u de gevraagde spionageopdrachten al dan niet effectief zou hebben uitgevoerd. Concreet gaf u tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan dat u door de taliban werd verplicht om te spioneren en u dit in 2020 gedurende vier tot vijf maanden deed (zie Vragenlijst CGVS). Daarentegen verklaarde u ten aanzien van het CGVS dat u daar niet heeft gewerkt en nog niet was begonnen (CGVS, p. 20). Gevraagd of u de job eventueel voor een korte periode heeft uitgevoerd, antwoordde u als volgt: "Nee, helemaal niet." (CGVS, p. 20). Geconfronteerd met deze incoherentie in uw verklaringen stelde u dat u de job helemaal niet uitgevoerd heeft, dat ze bij DVZ weinig tijd hadden en u niet alles kon vertellen. U had naar eigen zeggen verteld dat u vier tot vijf maanden met die jongeren bezig was, maar niet dat u daar vijf maanden had gewerkt als spion (CGVS, p. 20). Wat u dan precies zou bedoeld hebben met 'bezig zijn' is niet duidelijk, te meer u al had aangegeven dat u deze jongens al zo'n twee jaar kende (CGVS p. 21). Gevraagd of ze bij DVZ het verslag aan u hebben voorgelezen, stelde u dat ze dit niet hebben gedaan, terwijl het verslag van DVZ nochtans anders stelt (CGVS, p. 20). U verklaarde dat er wel een tolk was, maar dat hij het verslag niet overlopen heeft op het einde, en u de papieren gewoon moest ondertekenen (CGVS, p. 20). Niettegenstaande u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud met het CGVS aangaf dat u twee zaken

niet had kunnen vertellen bij DVZ, namelijk dat uw vader klacht had ingediend bij de politie en uw leeftijd verkeerd genoteerd werd, blijkt nergens uit uw verklaringen dat het interview bij DVZ moeizaam verlopen was (CGVS, p. 2, 3). U gaf aan dat u de tolk goed had verstaan en ondertekende bovendien het gehoorverslag op DVZ voor akkoord (CGVS, p. 3). Deze argumentering gaat bijgevolg niet op, temeer het hier gaat om een essentieel element uit uw asielrelaas, kan ervan uit worden gegaan dat u over dergelijke zaken consistente opeenvolgende verklaringen aflegt.

Voorts is het opmerkelijk dat uw vader ervoor zou hebben geopteerd om uw problemen met de taliban meteen te gaan melden bij de politie, nadat u uw vader hierover inlichtte (CGVS, p. 18). Uw vader zou de politie verteld hebben dat u zich moest aanmelden bij de taliban en dat hij schrik had voor uw veiligheid (CGVS, p. 18). Hierop zou de politie naar Zambora zijn gegaan, waar een gevecht ontstond met de taliban en waarbij de politie [E.] kon arresteren (CGVS, p. 15, 19). Vooreerst is het in de gegeven context weinig waarschijnlijk dat uw vader meteen het initiatief zou hebben genomen om de overheid in te lichten van het feit dat u door de taliban werd gevraagd om voor hen te spioneren. Immers kenden jullie de taliban als een geduchte tegenstander van de overheid en is het alleszins niet vanzelfsprekend om stante pede de overheid in te lichten gezien de mogelijke ernstige gevolgen voor uw familie. Zelf gaf u immers ook al aan dat de taliban vechten tegen de regering en de soldaten (CGVS, p. 14), en dat dorpingen over de taliban zeiden dat het geen goede mensen waren (CGVS, p. 22). Aldus had uw vader kunnen vermoeden dat het doorgeven van gevoelige informatie over de taliban aan de politie niet positief zou onthaald worden door hen. Voorgaande verklaringen zijn bijgevolg niet aannemelijk en werken verder negatief in op de geloofwaardigheid van uw beweerde asielmotieven.

Ook uw verdere verklaringen inzake de door u beweerde problemen met de autoriteiten zijn dermate onwaarschijnlijk dat ze niet kunnen overtuigen. Zo stelde u dat uw vader drie dagen na het gevecht in Zambora door de politie opgebeld werd (CGVS, p. 19). Gevraagd waarom de politie uw vader zou bellen, antwoordde u nietszeggend als volgt: "Hij kende hen wel, dus in het begin heeft mijn papa ook politie op hoogte gebracht dus hij kende hen wel." (CGVS, p. 19). Gevraagd wat de politie precies zei tegen uw vader, stelde u dat ze verwezen naar [E.] die hen zou gezegd hebben dat u een spion bent, waardoor de politie u moest hebben (CGVS, p. 15, 19). Dat de politie uitgerekend van een talibanlid zou aannemen dat u betrokken was bij spionageopdrachten voor diezelfde taliban en u om die reden zou zoeken, is evenwel zeer ongeloofwaardig. U gaf immers aan dat uw vader uit eigen beweging de politie had geïnformeerd over de aan u gestelde eisen van de taliban en verklaard had dat hij bang was voor uw veiligheid (CGVS, p. 18). Bovendien was de taliban volgens u een rechtstreekse vijand van de overheid (CGVS, p. 19), waardoor er geen enkele reden is om aan te nemen dat de politie geloof zou hechten aan de beweringen van de taliban. Gevraagd of de politie buiten dit telefoontje aan uw vader nog andere dingen heeft ondernomen om u te vinden, stelde u dat ze dit niet hebben gedaan en dat u binnen de vijf dagen uit uw land was vertrokken (CGVS, p. 19). Verder zou de politie na uw vertrek slechts één keer bij u thuis zijn langs geweest om naar u te vragen (CGVS, p. 19). Indien de politie daadwerkelijk naar u op zoek was op grond van uw vermeende spionage, kan evenwel verwacht worden dat zij u alle middelen zouden hebben ingezet om u actief op te sporen en u niet de kans zou hebben gelaten om te vluchten of elders onder te duiken. In het licht van bovenstaande vaststellingen is de lakse houding van de overheid, indien zij u werkelijk viseerden omwille van uw spionageopdrachten voor de taliban, weinig aannemelijk. Deze vaststellingen doen ernstige vragen rijzen of de gebeurtenissen wel plaats hebben gevonden zoals u ze verklaart.

Tot slot dient er te worden opgemerkt dat ondanks de dreigementen van de taliban en van de familie van [E.], er zich sinds uw vertrek klaarblijkelijk geen incidenten meer voordeden. U verklaarde met name dat de taliban na uw vertrek nog één keer waren langs geweest op zoek naar u, en dat ook de familie van [E.] één keer uw huis hadden bezocht, beiden met de boodschap dat zij uw familie zouden bestraffen indien ze u niet konden vinden (CGVS, p. 15, 21, 23). Om die reden zou uw familie naar Jalalabad zijn verhuisd, en even later naar Pakistan, waar ze op heden wonen (CGVS, p. 15, 21, 22). Omtrent het bezoek van de familie van [E.] bleef u trouwens op de vlakte: u kon enkel zeggen dat 'familieleden' van [E.] langskwamen en kon ook niet verduidelijken wanneer dat was gebeurd (CGVS p. 21). Behalve uw verklaring dat de taliban naar uw familie zouden hebben geïnformeerd toen ze in Jalalabad woonden, blijkt nergens uit uw verklaringen dat uw familie sinds uw vertrek nog concrete problemen heeft gekend. Bovendien gaf u aan dat ze recent naar Pakistan zijn verhuisd, waar ze het momenteel goed stellen (CGVS, p. 8). Op basis van voorgaande maakt u dan ook niet aannemelijk dat de taliban en de familie van [E.] actueel naar u op zoek zouden zijn in uw herkomstregio, hetgeen verder in lijn ligt met het weinig geloofwaardig karakter van de door u verklaarde vervolgingsvrees.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uw PoR-kaart bevat louter persoonsgegevens en wijst er enkel op dat u als Afghaanse vluchteling in Pakistan werd geregistreerd, wat hier niet ter discussie staat. Daarnaast legt u een taskara voor van uw vader, die echter geen betrekking heeft op uw persoonlijk verzoek om internationale bescherming en zodoende niets toevoegt aan uw individuele asielmotieven. Dient hierbij nog te worden opgemerkt dat u zich aanvankelijk voor de Belgische asielinstanties voordeed als minderjarige, daar u verklaarde geboren te zijn op 31 maart 2004 (CGVS p. 5). U gaf op het CGVS toe dat dit niet klopt, dat u naar de verkeerde mensen had geluisterd. Echter wijst dit gegeven erop dat u er niet voor terugdeinsde valse verklaringen af te leggen tegenover asielinstanties.

Ten aanzien van de opmerkingen die uw advocaat aan het CGVS overmaakte op 8 november 2021 en waarvan bijlage in het administratief dossier, dient te worden vastgesteld dat deze geen ander licht kunnen werpen op de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming door het CGVS. Immers betreffen deze slechts een verduidelijking bij de schrijfwijze van enkele namen, maar blijken deze geen inhoudelijke wijzigingen noch toevoegingen te omvatten.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EASO Country Guidance: Afghanistan** van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.*

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig

geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen.

Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die

werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouders.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een **algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, **UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security** van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sq_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), de artikelen 48/3 t.e.m. 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie (hierna: het Handvest) en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal verkeerdelijk geen geloof hechtte aan de spionageopdrachten die aan verzoeker werden gegeven en als gevolg daarvan ook geen geloof hechtte aan de problemen die daaruit voortkwamen. Bovendien is verzoeker van mening dat de commissaris-generaal nagelaten heeft de situatie van verzoeker als potentiële verwesterde terugkeerder te analyseren in het licht van de huidige situatie in Afghanistan.

Verzoeker verklaart dat hij nog jong was en zich geen vragen stelde op het moment dat hij bevriend geraakte met de twee jongens die spioneerden voor de taliban en hij door hen naar de mullah gebracht werd. Hierdoor begreep hij pas later dat zij banden hadden met de taliban en volgde hij gewoon het voorbeeld van zijn vrienden, namelijk dorpelingen in de gaten houden en erachter komen wie er voor de overheid zou kunnen werken. Verzoeker is verbaasd te vernemen dat het zijn vader kwalijk genomen wordt dat deze naar de politie gestapt is. Hij begreep echter de ernst van de situatie en waagde zijn kans om dit aan de politie te melden omdat hij geen andere uitweg zag. Na de arrestatie van E. werd verzoeker echter onterecht van spionage verdacht door de overheid enerzijds en werd hij door de taliban beschuldigd van verraad anderzijds, waardoor hij het land moest ontvluchten.

Vervolgens doet verzoeker een theoretisch betoog over de beoordeling van de geloofwaardigheid van een verzoeker om internationale bescherming.

Wat betreft de situatie van verzoeker als verwesterde Afghaan na de machtsovername door de taliban meent verzoeker dat verwerende partij naliert de situatie van verzoeker na de machtsovername grondig te analyseren. Hij citeert uit het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 31 maart 2022 en

wijst op het onderzoek van NANSSEN dat in oktober 2021 werd gepubliceerd en waarin wordt besloten dat de reeds zorgwekkende veiligheidssituatie in Afghanistan enkel blijkt te verslechteren en het aantal burgerslachtoffers zeer hoog blijft en er geen intern vluchtalternatief meer is. Verzoeker verwijst vervolgens naar de adviesnota van het UNHCR van februari 2022 en stelt dat voor verwesterde Afghanen (d.w.z. Afghanen die sinds enige tijd in het Westen verblijven) de situatie bovendien zeer gevaarlijk is geworden en dat ook UNHCR bevestigt dat de huidige situatie ook belangrijke implicaties kan hebben voor personen die reeds voor de machtsovername een negatieve beslissing kregen. Verzoeker wijst er op dat het niet makkelijk is voor terugkerende Afghanen om hun verblijf in het Westen en blijvende impact ervan verborgen te houden; dat verwestern volgens de taliban en de Afghaanse samenleving gelijk staat aan afvalligheid en gedrag dat indruist tegen de aanvaarde normen en waarden en dat Afghanen die na een lang verblijf gedwongen zouden worden om terug te keren, te maken zullen krijgen met daden van vervolging uitgaande van verschillende actoren. Hij betoogt dat NANSSEN deze bevinding staft met voorbeelden van Afghanen die terugkeerden na een verblijf in o.a. Australië, Duitsland en Noorwegen en die na terugkeer vermoord of mishandeld werden en dat terugkeerders ook het risico lopen ontvoerd of afgeperst te worden door de taliban omdat ze vermoeden dat zij aanzienlijke rijkdom hebben verworven en ook een reële vrees kennen tegenover hun gemeenschap.

Verzoeker gaat vervolgens in op het belang van het onderscheid tussen daadwerkelijke en gepercipieerde verwestering. Hij citeert wat gepercipieerde verwestering betreft, een arrest van de Raad van 30 oktober 2019 en stelt dat het onderzoek van NANSSEN arresten van de Raad verzamelt die in deze lijn oordeelden. Wat daadwerkelijke verwestering betreft, verwijst verzoeker naar een EASO rapport van 2017 en betoogt hij dat terugkerende verwesterde Afghanen op zichzelf een specifieke sociale groep zijn. Hij betoogt dat OSAR bevestigt dat terugkeerders gestigmatiseerd worden in de samenleving en dat uit onderzoek blijkt dat de overgrote meerderheid van de terugkeerders te maken krijgt met geweld omwille van hun verblijf in Europa en dat de actoren van dit geweld variëren van familieleden tot burens en andere leden van de gemeenschap en ook de taliban. Verzoeker meent dat van terugkeerders niet kan verwacht worden dat zij het spel meespelen en zich opnieuw aan de regels houden omdat dit tegen het beginsel zou ingaan dat vluchtelingen niet mogen gedwongen worden om ontwijkende maatregelen te nemen en verwijst in dit verband naar de conclusie van NANSSEN.

Vervolgens betoogt verzoeker dat aan de woorden en beloftes van de taliban inzake terugkeerders niet veel geloof kan worden gehecht. Verzoeker sluit zich aan bij de conclusie van NANSSEN wat betreft terugkeerders na een lang verblijf in Europa en bekritiseert de conclusie van verwerende partij dat verzoeker geen concrete elementen aangebracht heeft die zijn individuele situatie dermate wijzigen dat hij daardoor nood aan internationale bescherming heeft.

Volgens verzoeker kan hem niet verweten worden dat hij niet spontaan zijn dossier geactualiseerd heeft en werd dit door verweerder ook niet gevraagd.

In een tweede middelonderdeel gaat verzoeker in op de motieven van de bestreden beslissing inzake de subsidiaire bescherming. Verzoeker gaat in op artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Hij citeert uit het arrest van de Raad van 31 maart 2022 en stelt dat het er op aankomt aan te tonen dat de humanitaire crisis in Afghanistan overwegend te wijten is aan de handelingen van de taliban. Hij betoogt vooreerst dat de situatie in Afghanistan na de machtsovername wel degelijk aanzienlijk verslechterde. Verzoeker analyseert vervolgens de toegang voor Afghanen tot verschillende basisvoorzieningen, met name gezondheidszorg, voedsel en water en de huidige stand van de werkgelegenheid en werkloosheid en betoogt in wezen dat de toegang tot basisvoorzieningen erg beperkt is, dat de helft van de bevolking met hongersnood wordt geconfronteerd en dat de machtsovername door de taliban ook een significante impact had op de werkgelegenheid. Hij verwijst hierbij naar verschillende bronnen waaronder rapporten en nieuwsartikelen. Wat de humanitaire situatie betreft, stelt verzoeker dat het rapport van het UK Home Office zich pessimistisch uitlaat en dat NANSSEN bovendien waarschuwt voor mensenrechtenschendingen in gebieden waar het geweld afnam naar analogie met Somalië in het licht van het arrest Sufi en Elmi van het EHRM.

Verzoeker besluit dat de machtsovername door de taliban voor een abrupt einde zorgde van de buitenlandse hulp die in Afghanistan geboden werd en dat uit de beschikbare bronnen volgt dat de taliban ofwel niet in staat is ofwel onwillig is om maatregelen te treffen om de economische en humanitaire crisis aan te pakken. Hij verwijst tot slot naar een verklaring van de taliban minister voor buitenlandse zaken. Verzoeker besluit dat de verzamelde informatie aantoont dat de humanitaire crisis in Afghanistan overwegend te wijten is aan de handelingen van de taliban en dat de situatie dus onder artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Vervolgens gaat verzoeker in op artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker citeert het arrest van de Raad van 31 maart 2022 en wijst er vooreerst op dat de veranderingen in de situatie in Afghanistan nog zeer recent zijn en dat alle landeninformatie gewag maakt van moeilijkheden om informatie te

bekomen. Met betrekking tot de informatie inzake het geweld in Afghanistan, stelt verzoeker vooreerst dat het geweld niet verdween en dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen en citeert UNOCHA. Hij wijst er op dat ISKP sinds de overname het aantal aanslagen opdreef en in meer provincies aanwezig is en dat vooral in Jalabad het IS-geweld torenhoog is. Hij stelt dat de situatie volatiel blijft, dat EASO waarschuwt voor banden met Al-Qaeda en verwijst vervolgens naar het rapport van het UK Home Office en de rapporten van ASYLOS en ACLED voor een overzicht van de veiligheidsincidenten.

Vervolgens gaat verzoeker in op de informatie met betrekking tot het gevoerde bewind door de taliban en wijst op het onderzoek van Nansen en een opiniestuk in La Libre Belgique van 23 maart 2022 dat volgens verzoeker duidelijk maakt hoe het aanvoelt om te moeten leven onder Talibanbewind en hoe beslissingen die aan Afghanen de beschermingsstatus weigeren, moeilijk te begrijpen zijn. Verzoeker betoogt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat het bewind van de taliban dat in de praktijk gevoerd wordt strenger is dan de taliban-top in de hoofdstad oorspronkelijke verkondigde en dat ook het UK Home Office in diezelfde lijn besluit in haar laatste rapport. Hij wijst er op dat vlak na de machtsovername verschillende grove mensenrechtenschendingen werden vastgesteld en dat het leven onder talibanbewind *an sich* risico's met zich meebrengt en verwijst naar de verklaring van de UN High Commissioner for Human Rights. Verzoeker verwijst vervolgens naar het persbericht van 8 april 2022 naar aanleiding van een vergadering van verschillende EU lidstaten en de VS om de situatie in Afghanistan te bespreken.

Wat betreft de persoonlijke omstandigheden van verzoeker in het licht van de *Elgafaji*-rechtspraak van het Hof van Justitie, stelt verzoeker dat *in casu* niet bestreden is dat verzoeker een jonge man is die al twee jaar in Europa verblijft en dat dit persoonlijke omstandigheden inhoudt die het risico om slachtoffer te worden van ernstige schade versterken.

Verzoeker besluit dat de situatie in Afghanistan op dit moment wel degelijk een uitzonderlijke situatie is waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Verzoeker vraagt in hoofdorde hem de vluchtelingenstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.3. Stukken

2.3.1. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift volgende stavingstukken toe:

- RvV arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022;
- Nansen, "*Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek*", oktober 2021;
- UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), "*UNHCR Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*", februari 2022;
- UNOCHA, "*Situation of human rights in Afghanistan, and technical assistance achievements in the field of human rights - Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights*", 8 februari 2022;
- UNOCHA, "*Afghanistan: Humanitarian Response Plan (2022)*", 11 januari 2022 ;
- OHCHR, "*Interactive dialogue on the High Commissioner's report on Afghanistan*", 7 maart 2022 ;
- World Food Programme (WFP), "*Our presence is hope: Call for US\$2.6bn as winter spells hunger for Afghanistan*", 25 januari 2022;
- United Nations, "*Statement by Dr Ramiz Alakbarov, Deputy Special Representative for the Secretary General, Resident Coordinator and Humanitarian Coordinator, on the Continued Food Insecurity and Malnutrition Crisis Facing People in Afghanistan*", 15 maart 2022;
- U.K. Home Office, "*Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban*", februari 2022;
- U.K. Home Office, "*Country Policy and Information Note Afghanistan: Humanitarian situation*", februari 2022 ;
- France 24, "*Afghanistan's health system on the brink as Taliban confront a difficult winter*", 8 november 2021;
- U.K. Home Office, "*Country Policy and Information Note Afghanistan: Security situation*", februari 2022 ;
- La Libre, "*Les Afghans aussi méritent notre aide*", 23 maart 2022 ;
- OSAR, "*Afghanistan: risques au retour liés à « l'occidentalisation »*", 26 maart 2022 ;
- Hasth-e-Subh Daily, "*U.S. Airstrike on a Weapons Depot Kills 30 Taliban Militants in Helmand Province*", 8 april 2022.

2.3.2. Verzoeker vermeldt in zijn verzoekschrift volgende stavingstukken, waarvan hij de weblinken bijbrengt:

- HRW, "*Afghanistan: Events of 2021*";
- EASO, "*Afghanistan Country Focus: Country of Origin Information Report*", januari 2022;
- WFP & FAO, "*Hunger Hotspots. FAO-WFP early warnings on acute food insecurity: February to May 2022 Outlook*", 2022;
- WFP, "*Afghanistan Emergency*";
- HRW, "*Time Running Out to Address Afghanistan's Hunger Crisis*", 17 maart 2022;
- ASYLOS, "*Afghanistan: COI Repository*", 6 april 2022 ;
- ACLED, "*Regional Overview – South Asia and Afghanistan (26 March – 1 April 2022)*", 6 april 2022;
- USDOS, "*Communiqué of the Special Representatives and Envoys for Afghanistan*", 8 april 2022.

3. De aanvullende nota's

Op 20 maart 2023 maakt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinken van vermeldt:

- EUAA "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van 4 november 2022;
- EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" van januari 2023;
- EUAA "*Afghanistan Security Situation*" van augustus 2022;
- COI Focus Afghanistan. "*Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022;
- COI Focus Afghanistan. "*Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022;
- EASO "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2022;
- EUAA "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van augustus 2022;
- EASO "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van augustus 2020;
- EUAA "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van augustus 2022.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt.

Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij laat verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban enerzijds, wegens verraad en het doorspelen van informatie aan de politie en door de overheid anderzijds, wegens verdenking van spionage voor de taliban. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van verzoeker verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoeker.

6.2. Ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming legt verzoeker een aantal documenten voor: een kopie van zijn *Proof of Registration* kaart en een kopie van de taskara van zijn vader.

Het behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, om zich uit te spreken over de bewijswaarde van documenten, ook indien de echtheid ervan niet wordt betwist (RvS 1 oktober 2021, nr. 14.605 (c)).

Met betrekking tot de *Proof of Registration* kaart argumenteerde de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op terechte wijze het volgende: "*Uw PoR-kaart bevat louter persoonsgegevens en wijst er enkel op dat u als Afghaanse vluchteling in Pakistan werd geregistreerd, wat hier niet ter discussie staat.*" Ook de kopie van de taskara van verzoekers vader heeft slechts betrekking op diens identiteit. Geen van beide documenten houden verband met de kern van verzoekers vluchtrelaas.

Gelet op de summieri inhoud en de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van het vluchtrelaas van verzoeker geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

6.3. Na lezing van het rechtsplegingsdossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken, met name dat hij bij terugkeer vreest door zowel de taliban als door de overheid gevisieerd en gedood te worden. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing inzake het vluchtrelaas van de verzoeker dan ook terecht dat:

- het twijfelachtig is dat verzoeker pas na twee jaar met zijn vrienden op de madrassa gezeten te hebben, te weten gekomen zou zijn dat zij banden hadden met de taliban. Verzoeker trachtte dit te verklaren door te stellen dat zij enkel samen aten en hij niets wist over hun bezigheden. Dit is echter bevreemdend gezien hun jarenlange vriendschap. Er wordt ook terecht gemotiveerd dat deze verklaring botst met verzoekers latere verklaring dat hij voor de mullah moest spioneren net omdat hij deze jongens al zeer lang kende en omdat zij spionnen waren voor de groepering. Dit impliceert namelijk dat verzoeker op de hoogte was van de werkzaamheden van zijn vrienden.
- verzoekers verklaringen omtrent de inhoud van de spionageopdrachten vaag, beperkt en weinig concreet zijn. Verzoeker geeft vage antwoorden op de vraag waarom de taliban hem precies konden gebruiken en hoe en welke informatie hij moest vergaren voor hen. Bovendien weet verzoeker ook niet wat de taliban met deze informatie wensten te doen.
- de geloofwaardigheid van verzoekers relaas verder ondermijnd wordt door zijn tegenstrijdige verklaringen omtrent het feit of hij al dan niet de gevraagde spionageopdrachten effectief zou hebben uitgevoerd. Tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker namelijk dat hij verplicht werd om te spioneren en dit in 2020 gedurende vier tot vijf maanden deed. Tijdens het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal verklaarde verzoeker dan weer dat hij nog niet begonnen was met zijn werk voor de taliban. Geconfronteerd met deze incoherentie verklaart verzoeker dat hij de job niet uitgeoefend heeft en dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken vertelde dat hij vier tot vijf maanden met die jongeren ' bezig' was. Bovendien verklaart verzoeker dat het verslag bij de Dienst

Vreemdelingenzaken niet aan hem voorgelezen werd en dat hij gewoon diende te ondertekenen, terwijl verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud echter niet heeft aangegeven dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken moeizaam verlopen zou zijn.

- het opmerkelijk is dat verzoekers vader ervoor geopteerd zou hebben om verzoekers problemen met de taliban meteen te gaan melden bij de politie aangezien de taliban een geduchte tegenstander is van de overheid. Verzoekers vader had kunnen vermoeden dat het doorgeven van gevoelige informatie over de taliban aan de politie niet positief onthaald zou worden door hen. Deze verklaringen zijn niet aannemelijk en werken verder negatief in op de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde asielmotieven.

- verzoekers verklaringen omtrent zijn beweerde problemen met de autoriteiten dermate onwaarschijnlijk zijn dat ze niet kunnen overtuigen. De politie zou naar verzoekers vader gebeld hebben om hem te melden dat E., een van verzoekers vrienden die gearresteerd werd, verteld zou hebben dat verzoeker een spion was voor de taliban waardoor de politie naar verzoeker op zoek was. Het is niet geloofwaardig dat de politie zou geloven dat verzoeker een spion was voor de taliban, enkel en alleen omdat een talibanlid dit verklaard zou hebben. Des te meer aangezien verzoekers vader in eerste instantie zelf de politie gecontacteerd heeft. Bovendien lijkt de overheid volgens verzoekers verklaringen niet intensief naar hem op zoek gegaan te zijn, ondanks zijn vermeende spionage voor de taliban.

- het weinig geloofwaardig is dat er zich sinds verzoekers vertrek geen incidenten meer voorgedaan hebben, ondanks de dreigementen van de taliban en de familie van E.. Bovendien woont verzoekers familie volgens zijn verklaringen momenteel in Pakistan, waar ze het goed stellen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt aan de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft.

Verzoeker verklaart in het verzoekschrift, ter verschoning van zijn incoherente en beperkte verklaringen, dat hij niet vanaf het begin hecht was met E. en S., de vrienden die zogenaamd spioneerden voor de taliban, dat hij nog jong was toen hij hen leerde kennen en dat hij zich aldus geen vragen stelde over hun leven. Als gevolg hiervan zou hij pas na een tijd begrepen hebben dat zij banden hadden met de taliban, namelijk op het moment dat zij hem naar de mullah brachten. Opnieuw benadrukt verzoeker dat hij ook op het moment van de ontmoeting met de mullah nog jong was en zich hierdoor geen vragen stelde en gewoon zijn vrienden volgde. Verzoeker slaagt er met deze uitleg echter niet in te verklaren waarom enerzijds de taliban net in hem geïnteresseerd zouden zijn als spion, zonder dat hij enige band met hen had of interesse in hun praktijken toonde en waarom hij anderzijds, zonder zich enige vragen te stellen, zou instemmen met het uitvoeren van spionageopdrachten voor de taliban. Aldus wordt in de bestreden beslissing terdege gemotiveerd dat: *“Om te beginnen stelde u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u in de madrassa bevriend raakte met [E.] en [S.], met wie u regelmatig samen at (CGVS, p. 15). Op een keer, zo stelde u, namen ze u mee naar de woestijn in Zambora om cricket te spelen, toen u zag dat uw vrienden banden hadden met de taliban (CGVS, p. 15). Gevraagd hoe u wist dat uw vrienden linken hadden met de taliban, stelde u dat u het door had toen ze u de eerste keer, in het jaar 2020, naar mullah [A.] brachten (CGVS, p. 16). De stelling dat u pas na twee jaren ontdekte dat uw vrienden voor de taliban werkzaam waren, is evenwel zeer twijfelachtig (CGVS p. 21). U stelde in dit verband dat u niet op de hoogte was van wat ze deden, dat u samen at, maar geen verdere informatie bezat over hun bezigheden (CGVS, p. 17). Indien u daadwerkelijk reeds jarenlang met elkaar bevriend was en zij bovendien wisten wie u was en waar u woonde, is het echter zeer bevreemdend dat u geen enkel idee zou hebben over de bezigheden van uw vrienden. Bovendien botst deze uitleg met uw latere verklaring dat u voor de mullah moest spioneren vanwege het feit dat u die jongens al zeer lang kende en omdat zij spionnen waren voor de groepering (CGVS, p. 16). Deze bewering impliceert immers dat u op de hoogte zou zijn geweest van de werkzaamheden van uw vrienden voor de taliban. De onaannemelijkheid van uw beweringen op dit punt doen derhalve reeds twijfels rijzen over uw geloofwaardigheid.”*

Vervolgens herhaalt verzoeker in zijn verzoekschrift dat de mullah hem gevraagd zou hebben om dorpelingen in het oog te houden en te achterhalen wie mogelijks voor de overheid of de politie zou kunnen werken. Verzoeker verklaart in het verzoekschrift dat de instructies die hem gegeven werden, inhielden dat hij bij zijn vrienden moest blijven en moest doen wat zij deden. Met dit betoog in het verzoekschrift spreekt verzoeker zichzelf opnieuw tegen omtrent het feit of hij al dan niet effectief al spionageopdrachten had moeten uitvoeren. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker immers dat hij nog niet begonnen was met spioneren (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 20), terwijl hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat hij door de taliban verplicht werd om te spioneren en dit in 2020 vier tot vijf maanden deed (vragenlijst DVZ, vraag 5). Waar verzoeker vervolgens zijn aandeel in het spioneren

tracht te minimaliseren door te stellen dat hij niet rapporteerde aan de mullah en dat enkel zijn vrienden dit deden, stelt de Raad vast dat dit niet wegneemt dat verzoeker in het verzoekschrift verklaart hetzelfde gedaan te hebben als zijn vrienden. Dat verzoeker in zijn verzoekschrift louter volhardt in één versie van de terecht in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden, met name hetgeen hij tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard heeft, maakt deze tegenstrijdigheden uiteraard niet ongedaan.

Vervolgens uit verzoeker in het verzoekschrift zijn verbazing over het feit dat het zijn vader kwalijk genomen wordt dat hij de politie ingelicht zou hebben. Zijn vader zou volgens hem de ernst van de situatie ingezien hebben en geen andere uitweg gezien hebben dan de hulp van de politie in te schakelen, hoewel hij beseftte dat de kans klein was dat zij hem zouden helpen. Door louter zijn verbazing te uiten over de argumentatie van de commissaris-generaal zonder hier *in concreto* op in te gaan en deze argumentatie te weerleggen, slaagt verzoeker er niet in om de vaststellingen van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Hij ontkracht op deze wijze namelijk niet dat het niet aannemelijk is dat zijn vader zomaar met betrekking tot verzoekers problemen naar de politie zou stappen aangezien dit ernstige gevolgen zou kunnen hebben voor verzoeker en diens familie. De bestreden beslissing argumenteerde hieromtrent om pertinente wijze het volgende: *“Vooreerst is het in de gegeven context weinig waarschijnlijk dat uw vader meteen het initiatief zou hebben genomen om de overheid in te lichten van het feit dat u door de taliban werd gevraagd om voor hen te spioneren. Immers kenden jullie de taliban als een geduchte tegenstander van de overheid en is het alleszins niet vanzelfsprekend om stante pede de overheid in te lichten gezien de mogelijke ernstige gevolgen voor uw familie. Zelf gaf u immers ook al aan dat de taliban vechten tegen de regering en de soldaten (CGVS, p. 14), en dat dorpelingen over de taliban zeiden dat het geen goede mensen waren (CGVS, p. 22). Aldus had uw vader kunnen vermoeden dat het doorgeven van gevoelige informatie over de taliban aan de politie niet positief zou onthaald worden door hen. Voorgaande verklaringen zijn bijgevolg niet aannemelijk en werken verder negatief in op de geloofwaardigheid van uw beweerde asielmotieven.”*

Vervolgens herhaalt verzoeker in het verzoekschrift zijn verklaringen omtrent de beschuldigingen door de politie, namelijk dat de politie na de arrestatie van zijn vriend E., hem van spionage beschuldigde. Dit was volgens verzoeker naar alle waarschijnlijkheid het gevolg van het feit dat E. het verhaal omtrent de spionage omgedraaid zou hebben. Het is echter, zoals in de bestreden beslissing terecht gesteld wordt, niet aannemelijk dat de politie, nadat verzoekers vader zelf hun hulp ingeroepen heeft, verzoeker plotseling zou beschuldigen van spionage op basis van de verklaringen van een talibanlid. Daarenboven strookt deze verklaring niet met het feit dat verzoeker verklaarde dat de politie, nadat zijn vader hen gecontacteerd had, de volgende dag naar Zambora getrokken is om daar een gevecht met de taliban te houden (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18). Dergelijke incoherente verklaringen, namelijk dat de politie enerzijds, op basis van informatie van verzoekers vader, ten strijde zou trekken tegen de taliban om anderzijds verzoeker van spionage voor de taliban te verdenken en hem vervolgens te zoeken hierom, doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Aangezien er aan verzoekers relaas geen geloof gehecht wordt, kan verzoeker niet op dienstige wijze argumenteren dat hij niet op een veilige manier kan terugkeren naar zijn dorp vanwege zijn verraad ten opzichte van de taliban.

Met zijn theoretische uiteenzetting over de beoordeling van de geloofwaardigheid van personen die om internationale bescherming verzoeken, vermag verzoeker op zich de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing niet aan het wankelen te doen brengen. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt geenszins dat van verzoeker verwacht wordt dat hij elk klein detail van zijn relaas kan vertellen. Er kan echter wel van verzoeker verwacht worden dat hij minstens consistente en coherente verklaringen kan afleggen met betrekking tot de gebeurtenissen die aanleiding gegeven zouden hebben tot zijn vlucht. De Raad benadrukt dat het geenszins onredelijk is om van een verzoeker om internationale bescherming te verwachten dat deze, ook indien deze een jeugdige leeftijd heeft en een zware reis achter de rug heeft, bij machte is om alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze weer te geven en dat hij daarbij voldoende spontane, doorleefde, gedetailleerde, nauwkeurige, duidelijke, consistente en coherente verklaringen kan afleggen met betrekking tot de belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielaanvraag uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. In die zin is het niet ernstig van verzoeker om, middels een eenvoudige verwijzing naar zijn profiel, impliciet, doch zeker voor te houden dat van hem over de problemen die de kern uitmaken van zijn asielaanvraag en over de motieven ten grondslag van zijn verzoek om internationale bescherming geen gedegen verklaringen zouden mogen worden verwacht. De door

verzoeker aangehaalde gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid, van determinerende invloed waren op zijn verdere leven en ten grondslag zouden liggen van het voorliggende verzoek om internationale bescherming, ook wanneer rekening gehouden wordt met zijn leeftijd ten tijde van de feiten, redelijkerwijze geacht worden verzoekers interesse weg te dragen, zodat zijn jeugdige leeftijd geen aannemelijke verklaring vormt voor de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en van hem, die op negentienjarige leeftijd zijn land verliet, wel degelijk mocht worden verwacht dat hij hierover gedegen verklaringen zou kunnen afleggen.

Waar hij opwerpt dat traumatische gebeurtenissen een effect kunnen hebben op het vermogen om deze of andere gebeurtenissen in detail te vertellen, stipt de Raad aan dat er tot op heden geen enkel stuk voorligt waaruit zou blijken dat van verzoeker, omwille van traumatische gebeurtenissen, geen consistente en coherente verklaringen mogen worden verwacht. Uit de opgetekende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en uit de notities van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal blijkt dat verzoeker over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om zijn vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. De Raad stelt vast dat, rekening houdende met de genomen maatregelen, dat het gehoor op een normale wijze heeft plaatsgevonden. Niets wijst erop dat de mentaal-psychologische toestand van verzoeker tijdens het gehoor dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt of dat hij nood had aan bijkomende specifieke steunmaatregelen.

Inzake verzoekers algemene opmerkingen aangaande de geenszins ideale omstandigheden van de gehoren ten gevolge van Covid-19 die doen denken aan een politieverhoor, merkt de Raad op dat verzoeker op geen enkele wijze *in concreto* aantoonde dat de genomen maatregelen, die overigens van kracht waren in het kader van de veiligheid en de gezondheid van alle aanwezige partijen tijdens de gehoren, een invloed hebben gehad op de door hem afgelegde verklaringen, noch dat hierdoor communicatieproblemen zouden zijn ontstaan. Verzoeker toont geenszins aan dat de verwerende partij zich, omwille van het gegeven dat zijn persoonlijk onderhoud zou zijn geschied achter plexiglas, te dezen en bij het motiveren van de bestreden beslissing niet vermocht te steunen op de notities van zijn persoonlijk onderhoud

Verzoeker stelt verder dat de impact van culturele verschillen niet mag onderschat worden en dat hiermee, alsmede met de context en zijn profiel, moet worden rekening gehouden door de protection officer. De Raad stelt vast dat, in zoverre verzoeker meent dat de vragen te Westers waren, het dan aan hem toekomt volgens zijn mogelijkheden zijn problemen aan te tonen en de vragen op zijn manier te beantwoorden. Verder komt het verzoeker toe te verklaren hoe, waar en op welke wijze hij omwille van de culturele verschillen, context en zijn profiel dan precies anders zou zijn beoordeeld, hetgeen hij evenwel geheel nalaat. Er werden tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal, dat zoals reeds is gesteld was aangepast aan verzoekers minderjarigheid, voldoende open vragen gesteld en mogelijkheden gegeven toevoegingen te doen die toelieten de waarachtigheid van zijn problemen aannemelijk te maken. De herkomst uit een niet-westers land en zijn profiel van Afghaans kind in een door de taliban geteisterde regio ten tijde van de beweerde vervolgingsfeiten ontslaan hem niet van zijn medewerkingsplicht en de bewijslast die op hem rust. Waar verzoeker verwijst naar arrest nr. 89 877 van de Raad van 16 oktober 2012 en stelt dat dat de daarin gehanteerde redenering ook in dit geval moet worden gevolgd, wijst de Raad erop dat de rechtspraak van de Raad geen precedentwaarde heeft en dat elk dossier individueel en op basis van eigen merites wordt beoordeeld. Verzoeker toont bovendien niet aan dat hij zich bevindt in een gelijkaardige situatie als de betrokkene in het voormelde arrest.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt dat de bestreden beslissing geen rekening hield met de culturele verschillen, de context en zijn profiel, doet hij met dit niet-geconcretiseerd verweer geen afbreuk aan de pertinente en correcte vaststellingen van de bestreden beslissing. De Raad merkt op dat het aan verzoeker toekomt om de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten te weerleggen. Zijn betoog dat de verwerende partij zich te veel heeft gericht op de geloofwaardigheid, dat de beoordeling van deze geloofwaardigheid niet op zorgvuldige wijze is gebeurd en dat onvoldoende rekening is gehouden met de context, is niet gestoeld op enige feitelijke basis en wordt evenmin aangetoond door verzoeker. Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt niet vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Voor het overige herhaalt verzoeker in wezen louter een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, volhardt hij in zijn uiteengezette vluchtmotieven, uit hij blote beweringen, bekritiseert hij, verwijst hij in het algemeen naar (landen)informatie zonder deze op zijn concrete situatie toe te passen, spreekt hij de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal tegen en minimaliseert hij de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontkrachten

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden bijgevolg in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat de verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Aldus blijkt niet dat de verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

6.4. In het verzoekschrift gaat verzoeker op uitgebreide wijze in op zijn (toegeschreven) verwestering.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft

(EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“Ministry of Communications and Information Technology”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken. (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in

uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “Guidance Note” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79).

6.5. *In casu* maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden problemen zal kennen onder het talibanregime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen. Enig internaliseren van westerse waarden en normen wordt niet *in concreto* aangetoond.

Een louter door tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl is in beginsel geen afdoende reden om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Door louter erop te wijzen dat hij zich al twee jaar in Europa bevindt, maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar

Afghanistan zal worden vervolgd. Hij komt immers niet verder dan te verwijzen naar bronnen met betrekking tot de algemene situatie in Afghanistan, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze deze elementen zouden duiden op persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Zijn betoog mist elke persoonlijke invulling en hij slaagt er niet in om zijn (gepercipieerde) verwestering te concretiseren. Hij toont niet aan dat hij de Afgaanse gebruiken, waarden en normen waarin hij is opgegroeid heden niet langer kent en dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afgaanse normen en waarden. Bovendien merkt de Raad op dat de verzoeker nog steeds kennis van het Pashtu heeft, zo blijkt uit zijn persoonlijk onderhoud waar een tolk Pashtu aanwezig was.

Verzoeker toont geen concrete, persoonlijke elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zijn verblijf in België zich in zijn hoofde heeft uitgestrekt voorbij hetgeen kan worden verwacht van een vreemdeling die in het kader van zijn lopende procedure om internationale bescherming in België verblijft naar persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Dit volstaat dus niet om te besluiten tot het aanwezig zijn van dergelijke elementen of gedragingen zoals hierboven vernoemd.

In zoverre hij zou betogen dat hij zich door zijn verblijf in Europa (al dan niet onbewust) aangepast heeft aan de westerse cultuur waardoor het voor hem bijzonder moeilijk zal zijn om te aarden in Afghanistan en dat de Afgaanse gemeenschap en de taliban zich daardoor zullen afvragen of hij niet 'besmet' is geraakt door zijn verblijf in het Westen wordt door hem immers niet nader uitgewerkt of geconcretiseerd. Zijn betoog mist elke persoonlijke invulling.

Uit wat voorafgaat blijkt dat wat verzoeker heden uiteenzet te summier en te beperkt is alsook de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking missen om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Er kan niet blijken dat verzoeker zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er sprake is van gewijzigde opvattingen, een gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker laat na om *in concreto* aan te tonen dat hij zich ondertussen Westerse gedragingen of opvattingen eigen heeft gemaakt.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of haar lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geviséerd door de taliban.

Gelet op zijn individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering.

Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan aangenomen worden dat verzoeker verwesterd is of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Verdrag van Genève op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging en het betoog van verzoeker hierover, dan ook niet relevant noch dienstig.

Waar verzoeker aanvoert dat de verwerende partij hem niet kan verwijten dat hij niet spontaan zijn dossier heeft geactualiseerd inzake de invloed die de machtsvername door de taliban op zijn persoonlijke situatie bij een terugkeer naar Afghanistan, moet de Raad aanstippen dat verzoeker werd gehoord na de machtsvername van de taliban en hij tijdens dit persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. Inzoverre verzoeker de verwerende partij verwijt hem geen specifieke vragen te hebben gesteld over de invloed van zijn verblijf in België gaat hij er hiermee aan voorbij dat hij evenwel uitdrukkelijk werd gevraagd de redenen uiteen te zetten waarom hij niet kan terugkeren naar Afghanistan, en of hij en/of zijn advocaat nog iets toe te voegen had aan zijn relaas.

Het gegeven dat verzoeker geen specifieke vragen werd gesteld omtrent bovenvermelde elementen ontnam hem geenszins de mogelijkheid om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen bij de beoordeling in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Immers kan verzoeker dit ook nog bewerkstelligen via het verzoekschrift en via een aanvullende nota. Hierbij dient benadrukt te worden dat de Raad ertoe gehouden is een volledig en *ex nunc*-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, ptn. 105-106, 118). De Raad onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen (de artikelen 39/2, § 1, tweede lid, 1°, en 39/76, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet). De Raad kan daarnaast de bestreden beslissing vernietigen, hetzij omdat hieraan een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet).

In casu heeft verzoeker ruimschoots de mogelijkheid gehad om tijdens zijn gehoor, in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze te duiden welke invloed de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 heeft gehad op zijn eigen persoonlijke situatie. Met de elementen aangevoerd in het verzoekschrift is bij huidig arrest terdege rekening gehouden (zie *supra*).

In zoverre verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Zo verzoeker op verschillende plaatsen doorheen het verzoekschrift verwijst naar 's Raads rechtspraak dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op zijn individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering.

6.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een "reëel risico" loopt. Het begrip "reëel risico" wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip "ernstige schade" door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

7.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

7.4. In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden: de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)).

Het begrip "ernstige schade" in dit artikel heeft betrekking "op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “Sufi en Elmi”, waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift, is er heden in Afghanistan wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met defactoministers en de-factofunctionarissen (EUAA, Afghanistan security situation, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “Sufi en Elmi”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “Sufi en Elmi” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “Sufi en Elmi” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “Sufi en Elmi” werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Waar verzoeker aanvoert dat de machtsovername door de taliban een abrupt einde heeft gemaakt aan de buitenlandse hulp die aan Afghanistan geboden werd, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Bovendien vormen de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker in casu persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, dient te worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Ten overvloede stipt de Raad aan dat in de gedane beoordeling met betrekking tot de precaire toestand rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder in concreto aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn, dit onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen.

Gelet op de actualisatie van de landeninformatie door de verwerende partij bij aanvullende nota van 30 maart 2023 kan verzoeker ook niet dienstig voorhouden dat er sprake is van een gebrek aan actuele en objectieve informatie.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

7.5. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's -

aanvallen en '*unexploded ordnance*', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Gelet op de actuele landeninformatie aangehaald in verweerders aanvullende nota, kan verzoeker niet dienstig voorhouden dat er sprake is van een gebrek aan actuele en objectieve informatie. De informatie waarnaar verzoeker in het verzoekschrift verwijst is bovendien dezelfde, of ligt minstens in lijn, met deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld. Met zijn verwijzing naar nieuwsberichten en rapporten waaruit blijkt dat er in het algemeen in Afghanistan nog steeds sprake is van een extreem onzekere en volatiele veiligheidssituatie en met het betoog dat talrijke incidenten zich hebben voorgedaan sinds de machtsovername door de taliban waarbij burgerslachtoffers zijn gevallen en het feit dat er een heropleving is van ISKP in alle provincies, werd bij de beoordeling van verzoekers nood aan subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet immers terdege rekening gehouden.

Waar hij opnieuw verwijst naar arrest nr. 280 713 van de Raad van 31 maart 2022, moet opnieuw worden benadrukt dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker bovendien niet *in concreto* aantoont dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Laghman. Op basis van de bijgebrachte landeninformatie kan er geconcludeerd worden dat in de provincie Laghman geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

7.6. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

8. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Het vluchtrelaas werd niet geloofwaardig bevonden en er zijn voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat verzoekende partij heden dreigt te worden vervolgd of gevisieerd in Afghanistan. Bijgevolg is haar verwijzing naar voormeld wetsartikel niet dienstig.

9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Ook heeft verzoeker de mogelijkheid gekregen om opmerkingen te formuleren bij de notities van het persoonlijk onderhoud waarmee de verwerende partij rekening gehouden heeft. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

11. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

dhr. P. SHONIA ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

P. SHONIA

M. RYCKASEYS